

Berättat av Fru Sofia Eriksson 1885

från Högsrumms socken, Västbo härad

Skendöd

Det var i Högsrumms socken för många

Den onde
plågar flicka

år sedan en gammal kvinna som het

lades för Sören Kersti. Hon var mycket

Gudfruktig, och for över till Kalmar

ibland för att bejda om litet mat, stlla

blev glada när Sören Kersti kom. När

hon upp i de rikas kåk, talade han endast

om religiösa ting, men den onde plågade

henne alltjämt för hennes Gudfruktan.

Hemma i Högsrumm, hade hon en liten dot

terdatter som hette Mia, och när det blev

konst var i hennes sällskap, så kunde

den onde inte plåga henne. Då hon

var ensam och satte sig att hvila på någ

kontor så kom den onde och trängde,

henne, att sjunga "Fader vår" baklänges
 men så snart barnet var i hennes
 sällskap, kunde han inte säga henne,
 men han sade till henne, att då den lilla
 flickan, Mia föfde två år, skulle det bli en
 svår dag för Sven. Kvinnor men han trodde
 inte på hvad den onde sade utan höll ut i
 sin Gudsrikhet, och pågades fortfarande av
 den onde. Så kom den dagen då lilla Mia föfde
 två år och, och då dog hon. Men den dag, då
 den lilla skulle begravas, och begravningståtarna
 redan var komna, och de skulle lägga på
 loket, på hennes brösta så förmärktes det något
 lustigt. På hvilket sätt det förmärktes, vet jag
 ej, men lilla Mia leude upp, han var dödd,
 och begravningståtarna, pinga för han utom be-
 gravning. Mia leude på öfversta, sedan på jag
 ej härt något om henne.

Landskap: Öland Upptecknat av: Klarna Sjögren
 Härad: Slättbo Adress: Århusgatan 5 Kalmar
 Socken: Höping Berättat av: Anna Hennings
 Uppteckningsår: 1932 Född år 1835 i Bonstora

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5

Uppteckningen rör

Gamma sedan vid giftermål
 i Höpings socken på Öland, var det en sed att då
 en ung kvinna skulle ingå äktenskap, så skulle hon
 gå måkvill. Hon skulle i sällskap med en
 annan kvinna, gå ut hus och i hus och bebjuda att
 få bit till sin bosättning. Den tilltänkta bruden
 skulle inget säga, utan den kvinnan som
 var i hennes sällskap, skulle säga i varje hus de
konst i Åke vi något att ge måkvänskain
man idag. Åke hade ett lokon, mestadels även axlar
 och den lades ut hurd som behövs i ett hushåll. Alla
 sorters metaller, smyck, glas, smick, instrument. På
 serenade de i hop, bestalt och hade hem det hög
 & hemmet.

Giftermål
 o
 bosättning

Käta legenden från Böda upptäckte
av Emma Sjögren

Min moder berättade att det för i "valden" var
en sed i Böda, att då ett par "fästfolk" skulle gå
till prästen, och taga ut lysning, till äktenskap,
skulle den blivande bruden, ge prästen ett
par strumpor som hon själv stickat, och så skulle
hon se en skjorta, till sin fötters par, och ett
livre till sin fötters mer, samt skjorta, och
livren, till sin fötters båda, och syftet
att skulle vara dyrt av "fint tyg". Allt hon
sedan blev moder, fick några förmånande
se det lilla barnet nakt, och inte fick barnet
dena många inte så selen gåt ned. Barnets moder
fick inte gå ut innan hon var "kylligt tagen". Om
det var en gosse, skulle hon "tagas i kylligt" 6 veckor
efter födelsern, om det var en flicka, 5 veckor.
Laddarne till barnet, fästfolk

Skriv endast på denna sida!

här är och båda för det

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV 4

"Fästfolk"
Lysning.
Äktenskap

3

3312

Ena legenden från Böda.
 I en stor hage nedanför Böda Prestgård
 står inom ästerns strand, är en upphöj-
 ning i den västra tranten all hagen, och där
 påstod de gamle att Böda kyrkklockan
 var nedgrävd i ofredstiden, och det gick
 en sagan, att de böpa den om. I somman
 dom sådes det att en liten gosse, springit på
 upphöjningen och han hörde då kyrkklockan rin-
 ga och sprang hem till sin moder och berättade om
 det.

Det var en gång för länge sedan en man
 som en natt gick förbi Böda kyrkogård
 och så sade han då han gick därifrån: "Galle är
 som här inne sära" och trodde sig höra en röst
 som svarade: "Ja orö de."

5

Nedgrävd
 kyrkklocka

Röst fr. kyrko-
 gård

ACC. N:R. 3 3312

Landskap: Öland Upptecknat av: Ylmar Sjögren
 Härad: Ståtholms Adress: Möjnings Prestgårds
 Socken: Möjning Berättat av: Knutson Laurent Petron
 Uppteckningsår: 1886 Född år i Pyssby lund, Pyssby

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uppteckningen rör en saga om en tantte som kamm
tade ax till en fattig torpare.

Det var en gång en torpare som var så fattig, men
 det fanns i hans ladugård, en tantte som kom
 med ett ax i handen och sade den i torparens
 lada. En gång kom tantten med sitt ax, då
 torparen var i ladan. När tantten hade lagt
 ned axen, sade han till den ände torparen:
 Det var inte mycket att ducka för. Så sade
 tantten: det skall bli mindre. Så var tan-
 ten ett ax i handen ut torparens lada
 till den bleve tom.

Tante hjälper
fattig torpare

Berättelse om en flicka från Ryssby saken
som dödades en ungking.

Berättelse om husken Lorents Lottsson Ryssby lund
Ryssby saken

Det var för många år sedan en flicka i Ryssby
saken som allmoget var misshädd. Då kommo
några ungdomar ihop om att straffa henne
så att hon skulle bli misshädd. En kväll
när hon satt vid sin spinnrock, och spinn, så blev
hon skrämd att låna en beteman ute i byn.

Medan hon var efter den så hade en av
nympfingarna tagit ett rätt till henne och kom
emot henne. Hon drog då till det hvar spåret,
i huvudet så fall på marken. Det var på Ryssby
Kyrkogård det hände. Fallt hade sin gånge den
där. Hon gick sedan hem och satte sig att spinna
och sade ingenting. Då frågade de henne om hon
svårt något på kyrkogården och de fingo

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Flickan som
ej var mörk
röd

till svar att det var något i kinden
 som kom emot henne, och det slog hon till
 med bota mannen. Då gick de ut till kyr-
 kgården, och den unge mannen var död.

Sagas om mjölnaren, och tornsten
 berättas av Huseten Lorens Pettersson 1886
 född i Pysby ludy Pysby socken uppfödd
 av Hanna Högen.

tornsten ö
 mjölnaren

Det var en gång en mjölnare som i sin
 åren hade en tornsten. Mjölnaren hade tur
 i sin åren, och han ville ge tornsten en belä-
 ning, och gäll honom nya städer, men
 efter den dagen ville inte tornsten göra något
 mera, Mjölnaren bad honom hjälpa sig att mala
 men tornsten svarade: "Nu är gullen fin, men
 min gossen inte mala längre!"

Landskap: Öland Upptecknat av: Blumenhjög
 Härad: Tätöbo Adress: Höjnings Kestgård
 Socken: Höjning Berättat av: Frisker Lareuts Pettersen
 Uppteckningsår: 1839 (1886) Född år i Byssögård, Höjning

Uppteckningen rör Skäddaren, och den onde.

Skäddaren
ö den onde

Det var en gång en skäddare som skulle sy en vest, och då ville den onde även sy en vest, och både skäddaren, och den onde, ville ha sin vest färdig först. Skäddaren tog endast korta nitsträden, men den onde tog en lång tid som han skulle sy hela vesten färdig med, och så gick han runt omkring kyrkan med den långa tråden och när han kom tillbaka så hade han endast sytt ett stycke på vesten men skäddaren som tog korta nitsträden hade sin vest färdig. Den ondes vest blev ej färdig.

Gårnå Midssommarsfirandet i Båda i
 de små arbetarkommunen för 65 år sedan
 jag var bara ett barn då jag lärde mig Båda
 men jag minnes tittat på den tiden.
 jag var för liten att deltaga i det stora
 Midssommarsfirandet, men min mor
 talade om för mig att ungdomen reste
 "Måstäng" och kändes den med Elvén och min
 och andra anters lön, och bunda strömmen av plått
 och hängdes i den samma, och många kinnor
 pågat papper av alla färger, samt stora kinnor
 av ägghal som hängdes i toppen, och ungdomen
 samlades den Midssommaraften, och hela nat-
 ten till ledas, och såg samt vandrade i stora
 strömmar till Gratulans hälsoballa. Då jag fick
 många kinnor av ballan fanns musik för
 jag till och ett känderna paritet den så inga
 det om den en.

Midssommars
firandet

1913
1913
1913

Midssommarsfirandet i
Båda 1913

Om Nissommerprindet i mitt fjäldrakon
 vill jag nu minnet lekna upp något litet.
 Min Modra, "smorde ut elden" inne i stugrum
 met, och gjorde den stora spisen så vit och fin
 och sette den full med läse, och blommor, helt
 blommende Pönn och så bläddes hela stugan med
 läse, helt eldri, och prokrose hon bläddint,
 "Bläddint" bläddde hon den för, som de tre bar
 tus blädder som näxa i mängd kemma ssut
 jingru Maie Sughalm. De "fina namnen" som
 jag ibland lette med läse mig de "fina namnen"
 på blädderna. Kampanula Petula, Kampanula,
 Persiopia, Kampanula Petundefolia. jag har
 kunnit ihåg de "fina namnen" genom hela livet
 Min Modra, smorde det lilla stugrummet helt
 som snå, och regrade fint, reahit evris och strade
 på. På Middagsmånadagen hade vi fint "Filtbunke"

Olet var även så högtidligt i Boden kyrka
 i Midsommartid. Bänken som bereddes
 till sin första "Nattvardsging", stada på "sängen", eller
 som det även hette, låte i kyrkan Midsommara-
 dagen. Olet var så många, så många, på den
 tiden. Kyrkan var så trångt tilladd med
 folk som kommar "ingen brud man var så fint
 kladd". Olet var bara "trädgårdsklappar", de
 vita, rötta, många, blomman, jag stode
 alla, sina små stolar med. Vi var så många
 små systan, ättan i livet, och två döda. Vi sjöng
 så länge jag var ^{finer vi} beundra, följa med vår gamla
 famnar till kyrkan. Vi var för små att forstå hög-
 tidens betydelse, men blomman, blomman
 det prydde oss. Lyrer, Tungstån, Lennar.
 Åhradd, med flera, och den undubara dyster
 det var något för oss att minnas så länge vi
 leva.

Påhäng.

Forta legenden från Böda. upptecknade en
 Det var en gång en brude i från södra Öland
 som skulle köra till Böda skog efter ved.
 Det var ännu mörkt då han för ut. Då kom
 det någonting som banden i märket inte visade
 bred det var, och bad att få äta, och sade:
 Långt, å långt te Böö. Brudens ras blev så
 tungt så hans hästar stredes, och förmodade
 knappt drage det, även då bruden kom in
 i Böda socken så hoppade "spöket" av och hans
 hästar kunde åter springa.

På de stora stenfällarna som i min barndom låg
 på grannarna, var små fjäderyngor, de tittade
 samlade, då det regnet. Men under alla det
 för i världen, så samlades detta vatten upp, och
 tillvaratogs av dem som hade några sjuka
 i sina hem, och gav dem in och sade: "Det för
 di sot."

Skriv endast på denna sida!

Bot för sot.

Sagan om en man som gått vilse i en skog.
 Berättad av flickan Hedvig Kullson 1830
 i Böda, Skiptuna

Uppskrifvad av Hanna Sjögren

Det var en gång, en man, som gått vilse i
 en stor skog. Han var så hungrig, då kom
 till ett berg i skogen, då såg han på sig själv
 Han suckar nybakat bröd. Då kom det fram
 ser berget, ett troll och que honom en smär
 gas. Då sade mannen till trollet: "Guds
 Namn, tagu jag emot den, och i guden skann
 åter jag upp den. då försuren trollet, nå
 mannen hände Guds, och guden skann, och
 han kom in på ^{te} rätt vägen, och kom till
 sitt hem igen."

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV 14

Saga.
 man som gått
 vilse i skog.